

Интелектуалец – ех, какъв красавец!
Със торбички от умора
Вежди свити като скоба
Принуден той да бъде с очила след години от
страда
А душа с тъга тежи на тез нозе
И хич не е от онуй шкембе!
Сбръчкан като семе
Отдавна надживял своето време
С неизбежно бремене да образова обществото
(Или по-точно това шантаво измамено
племе)
Той се тръшка и с въздишка изпуска
умението да му дреме
Що за ум е тоз който вече не сече
Независимо от това колко ще го жегне
Бре, ми то какво било желе!